

הַעֲקָדָה

דביר חרד

תִּסְלַחוּ לִי כֹלִים, כֵּן,
אֲבֵל הַמִּקְרִיב אֶת בְּנוֹ אֵינּוּ גַם מִתְּבוּנָו.
כֹּל אֶחָד מִבֵּין שְׁלֹרֶצַח אֶת בְּנוֹ זֶה רַע,
אֲבֵל הוּא, הוּא מִתְּנַהֵג כְּבַחֲסֹר בְּרָרָה.

אֲבָרְהֶם, עֲלִידָה הִיָּה לְהַתְּגוֹנֵן!
אֲבָרְהֶם, עֲלִידָה הִיָּה עַל יִצְחָק לְהַגֵּן!
עֲלִידָה הִיָּה לְהַגֵּן עָלָיו מִכָּל הַקּוֹלוֹת וְהַרוּחוֹת,
אֲבֵל לֹא – אֶתְּהָה הַחֲלִטָּה אוֹתוֹ לְשַׁחֵט.

אֲבָרְהֶם, נִכְשָׁלֶתָ.
טְעִיתָ.
הַפּוֹגֵעַ בְּבְנוֹ בְּעֶצְמוֹ פּוֹגֵעַ,
כִּי אֵין חֲמוֹר מִזֶּה, וְאֵין מִזֶּה גְרוֹעַ.

בְּבִגְדָךְ, בִּיחִידָךְ, בּוֹ פָּגַעְתָּ
הַמְּלֵאךְ כְּבָר לֹא מַעֲזוֹ לומר כִּי אוֹתוֹ אֶהְבֵּתָ.